

smrti; po njihovi misli bilo je ono truplo od 14- do 17letnega dekleta. Profesorji spuščali so se tudi v presretovanje družih vprašanj, pa izrekel se je tudi deželni zdravniški svet, in to bolj v smislu prvih zdravnikov in zoper profesorje.

Obravnave deželnih zborov.

Deželni zbor kranjski.

Prvi dan zborovanja deželnega zbora kranjskega vršil se je v dvorani starega strelišča prav mirno. Navzoči so bili vsi izvoljenci razun barona Tauffererja, ki se je koj po volitvi velikega posestva šel zdraviti, ker je zadet po mrtvoudu. Navzoč je bil tudi g. mil. knezoškof.

Pričelo se je zborovanje z nemškim in slovenskim nagovorom gosp. deželnega predsednika barona Winklerja, v katerem je naznanil, da je presvitli cesar za deželnega glavarja imenoval grofa Gustava Thurna, za njegovega namestnika župana Petra Grasselli-a; potem je naglašal gospod predsednik, kako zelo se zanima vlada za delovanje zborovo in da bode vsako deželi koristno prizadevanje z vso močjo podpirala.

Kot pomenljivo znamenje za vspešno delovanje zborovo omenja pred vsem predstoječih svečanosti šeststoletnice združenja kranjske dežele z avstrijsko državo pod vladarstvom slavne Habsburške rodbine.

S posebno gorkimi besedami naglašal je gosp. predsednik kot nepremakljiv cilj vlade: spravo med različnimi narodi države na podlagi pravične enakopravnosti.

Konečno sprejel je baron Winkler obljubo deželnega glavarja grofa Thurna. Potem so obljubili obljubo vsi drugi navzoči poslanci deželnemu glavarju.

Koj po obljubah oglasil se je k besedi gospod poslanec Luka Svetec, novoizvoljeni predsednik narodnega kluba, ter je stavil nujni predlog, naj se voli odsek 7 udov, da sestavi adresno do presvitlega cesarja, katero potem osebno izroči cesarju ves deželni zbor. Po utemeljenji nujnosti predloga sprejel se je brez ugovora in razprave soglasno od desnice in levice in voljen je bil tudi odsek obstoječ iz poslancev: dr. Bleiweis, Grasselli, Svetec, Šuklje, Vošnjak, Gutmannsthal in baron Schwegel.

Nadalje volila sta se za reditelja dr. Poklukar in C. Lukman, za potrjevalca zapisnikov pa L. Robič in Dežman.

Ko je bil dnevni red prve seje izvršen, omenjal je deželni glavar, da bode prihodnje dni treba mnogo in nujnega delati za predstoječe slovesnosti, deželni odbor da ni še mogel dovršiti za obravnave zborove potrebnih predlogov, da bode tedaj na vsak način treba zasodanje pretrgati po prihodnji seji, v kateri bo voliti odseke, nov deželni odbor in pa, kakor se ravno čuje, močje tudi sprejeti adresno do presvitlega cesarja, gledé katere je bil ravno soglasno sprejet sklep. Potem glavar napové prihodnjo sejo na torek 26. dan junija ob 10. uri zjutraj, in sklene prvo sejo.

2. seja dne 26. junija.

V drugi seji vršile so se volitve v odseke in v deželni odbor; izid bil je sledeči:

Deželni odbor: 1. Veliko posestvo: Dežman 8 glasov; namestnik dr. Schrey 8 glasov. 2. Mesta in trgi: Murnik soglasno 10 glasov; namestnik Šuklje 9 glasov. 3. Kmetske občine: Vošnjak 14 glasov; namestnik: dr. Dolenc 16 glasov. 4. Celi zbor: Detelja 32 glasov; namestnik Robič 30 glasov.

Finančni odsek: dr. Bleiweis, Detelja, dr. Deu, Krsnik, dr. Moše (predsednik), Murnik, dr. Poklukar, dr. Vošnjak, Dežman, Mauer, Schrey (podpredsednik).

Gospodarski odsek: Detelja, Pakiž, dr. Papež, dr. Poklukar (predsednik), dr. Samec, Svetec, Lukman, Žvegelj (podpredsednik), Zois.

Peticijski odsek: Lavrenčič, Mohar, Pfeifer, dr. Zarnik (predsednik), Dežman (podpredsednik).

Poročilni odsek: dr. Dolenc, Klun, Robič, dr. Strbenc, Šuklje (predsednik), Apfaltrern, Gutmannsthal (podpredsednik).

Konečno sprejela se je adresa udanosti, katero izroči deželni zbor skupno in osebno presvitlemu cesarju, v tajni seji soglasno. Prihodnjo sejo naznanil bo deželni glavar pismeno.

Naši dopisi.

Z Dunaja 24. junija. — Niže-avstrijski deželni zbor ponavljal je, kakor so „Novice“ prerokovale, da se bode zgodilo, škandale iz šolske debate. — Zopet so gospodje Kopp, Weitloff, Lustkandel, Steudel s trte zvili povod na svojih bobnih bobnati, kako zatirani so Nemci v Avstriji po sklenjeni postavi za ljudske šole in po dovoljeni privatni česki šoli na Dunaji in zraven še, kako hira ubogi Dunaj, ker bode morebiti vodstvo te ali druge železnice svoj naravni sedež dobilo kje drugod kot na Dunaji.

In res vsa komedija vršila se je v lepem soglasji. V toliko in tolikrat deklamiral je Weitloff in Kopp, kako se zatira ubogi Dunaj, in vse mu je ploskalo; Vencel Lustkandel pa je jel tožiti, da še zmiraj iz dovoljene česke šole v predmestji „Favoriten“ pri južne železnice kolodvoru preti nevarnost, da se jedrnat nemški Dunaj spremeni v česko mesto. — Kopp in Stöger žugala sta celó, kako hladno in celó mrzlo se bode védel Dunaj, ako pride zopet čas nevarnosti (pozabili so oni gospodje menda, kako „junaško“ in požrtvovalno se je obnašal Dunaj leta 1866., ko so se mu bližali Prusi). Temu vedenju in demonstriranju nasproti branil se je „uradno“ samo cesarski namestnik niže-avstrijski, razun njega pa se je našel samo en mož, Nemeč, rektor magnifikus dunajskega vseučilišča, prof. Maasen, ki je brezozirno razkril hinavstvo velikonemških govornikov in puhlost njihovega dokazovanja oziroma trjenja, posebno gledé česke ljudske šole na Dunaji. Dostojno, pa brez ovinkov udrihal je po njih, da so kar škripali z zobmi, in ko je končal svoj govor, padli so vsi po njem kakor divji. Lustkandel, Süß, Schönerer vsi iz enega roga so trobili o takem izdajstvu; očitali so mu, da on ni Nemeč pravega jedra, da nima pravice, v imenu vseučilišča tako govoriti; rekli so: profesorji in dijaki in tudi ves Dunaj se bode izrekel zoper njega. Jud Süß deklamiral je, kako bi on govoril, ako bi imel govoriti v imenu vseučilišča itd. In res, kar so žugali **c. kr.** vseučiliščni profesorji Süß, Lustkandel i. dr. v deželnem zboru, srečno prihujskali so tudi zunaj zbora. — Judovski časniki vsi in vsi padli so po Maasen-u tako, da mu niso pustili le dlačice dobre. Dijaki vseučilišča, tehnike itd., ki so uže izučeni za Schönererja, ki jim ga plača marsikateri poliček, kričati in se ravsati s policijo, prav po kratkem šli so na vseučilišče čakati rektorja in kričati: „pereat Maasen!“ (naj pogine Maasen). — Dekan Demelius, ki jih je imel pomiriti, priklonil se je globoko razsajalcem ter jim rekel, da lahko razume, kaj nameravajo, vendar pa naj v prostorih vseučilišča ne storé ničesar, kar bi bilo v nečast zavodu. — Na vprašanje, je li rektor uže tu, odgovorili so: „ni ga, se boji, pereat Maasen, vivat Demelius!“ — Res prav lepe razmere to, lep red, lepa disciplina, kmalu treba bo prašati, kdo je gospodar vseučilišča, da se brez kazni smejo goditi take reči!

Iz Gorice 24. jun. (Izv. dop.) — Deželnozborske volitve za kmetiške občine so se vršile v soboto 23. t. m. Izvoljeni so za goriško okolico: dr. Josip Tonkli in dr. Aleksij Rojic, poslednji zdravnik v Gorici; za tolminski okraj: dr. Nikolaj Tonkli, odvetnik v Gorici (brat drž. poslanca) in Ignacij Kovačič, veleposestnik pri sv. Luciji na Mostu; za sežanski okraj: dr. Josip Abram in Rajmund Mohorčič, poslednji župan sežanski. Na Tolminskem so se nasprotniki volitev zdržali, zato sta bila poslanca soglasno izvoljena. Na Krasu so se bili popolnem zedinili; samo v Gorici so se glasovi razcepili, tako, da je prišlo od 115 glasov na dr. Tonklija 114, na dr. Rojica 89 in 27 na bivšega poslanca gosp. Faganela. Bati se je bilo v Gorici pa še hujega; še na predvečer niso mogli računati, kako jo zasukne večina volilcev. V resnici so prišli na volišče kolikor toliko nemirni, zbegani in razburjeni. Ob enem je pristopilo med skupino volilcev par dvomljivih agitatorjev prav hude vrste; sreča, da so jim za časa drugi podkurili, in tako je to in ono vplivalo ugodno, da so se mnogi volilci spreobrnil in tako pripomogli do naznanjene zmage. Po vsem tem so se volilci kmetiških občin dobro držali. Opomnje, katere se nam o letošnjih volitvah uže zdaj usiljujejo, pridejo na vrsto po dovršenih volitvah tudi v velikem posestvu.

Nevarnost nam še le žuga od slovenskih trgov, ki volijo enega zastopnika, in enaka nevihta nam preti v velikem posestvu. Politično najhujši udarec nam hočejo prizadeti s tem, da se letos, kakor je obče mnenje, vsiljuje med Slovence celó baron Depretis. Dosedaj je bil izvoljen med Lah, pa tudi sedaj bi bilo vse hvale vredno njegovo prizadevanje, ko bi na pr. v Istri namesto kakega hudega Lahona kandidoval! Pa tudi ko bi ne hrepenel po poslanskem sedeži med goriškimi Slovenci, je vendar sklepati iz vseh dosedanjih prikazni, da Depretisova roka meša med nami; drugače bi ne bilo možno provzročiti toliko kolobocije, kolikor je vidimo ravno med velikimi posestniki. Pristaši tržaške vlade in Italijani hočejo predreti med slovenskimi velikimi posestniki, in če poslednji ne pridejo prej na posvet, da se pogovoré in sprevidijo skrivne spletke in mahinacijo, se gotovo vjamejo, in potem srečno z goriškim deželnim zborom za to volilno dobo! Slovenci bodo pa tudi največo škodo trpeli, tudi če samo eden naših nasprotnikov dobi sedež na slovenski strani. Slovenskih trgov ne moremo več opominjati, ker srečo ali nesrečo si izberejo naši tržani uže 27. dne t. m. Velike posestnike pa zaresno opominjamo, da se ne zbojé nobenih žrtev, da pridejo sami vsi na volišče prihodnji teden; v njih rokah je, da se rešimo najhujših nasledkov; oni bodo imeli na vesti, če se poprej ne zedinijo in soglasno odločijo za one kandidate, ki ugajajo večini in narodu. Na boj tedaj, in zmaga bo naša! Politični nasprotniki in pravi sovražniki slovenski nas hočejo še hujše pritisniti; zato njih zanjke, da bi se mi sprli in vjeli. Še nikdar niso v velikem posestvu Slovincem ponujali toliko kandidatov, kakor ravno letos; očitno se vidi, da nam hočejo glasove razcepiti in svoje namene doseči. Veliki posestniki slovenski! Vi ste inteligentni in politično razumni možje; pokažite, da veste sami, brez pomoči naših protivnikov, kje so Vaši pravi in edino zanesljivi zastopniki. Po tem se ravnajte, in 3. julija bo srečen dan za goriške Slovence. Bog ga daj!

Z Gorenjskega. (*Nasvèt slavnostne spominske knjige na letošnjo navzočnost Njegovega Veličanstva cesarja na Kranjskem.*) Kaj, ali bi ne bilo dostojno in želeti, ko bi na podlagi stare rimljanske prislovice: „Littera scripta manet“ (zapisana črka ostane) posnemala naša dežela gledé Njegovega Veličanstva prihoda, bivanja in

potovanja po njej zgled sosedne koroške dežele iz leta 1856.? Imenovanega leta, kakor je še mnogim znano, osrečila sta bila namreč meseca septembra Nju Veličanstvi presvitli cesar in cesarica lepo koroško deželo, in obiskala mnogo njenih znamenitih krajev. Časniki sicer vsa taka in enaka potovanja natančno popisujejo; ali popisi so navadno razkosani; marsikaj od tega se sicer shrani, s časom pa navadno poizgubi. Da bi bilo potovanje Nju Veličanstev skoz Koroško, ki je bilo res pravi slavnostni sprevod, pri takratnem rodu in potomcih ostalo v živem spominu ne le v besedi, ampak tudi v vidnih slikah, izdal se je bil kmalu potem slavnostni album, ki nosi napis: „Reise A. H. Ihrer k. k. Apostolischen Majestäten Franz Joseph und Elisabeth durch Kärnten im September 1856.“ Natisnjen je bil ta album na Dunaji v c. kr. dvorni in državni tiskarni, kateri dela v vsi zunanji in znotranji opravi vso čast. Obsega ne le natančni popis potovanja Nju Veličanstev po vsi Koroški, ampak kaže tudi na 34 velikih slikah na trdnem papirji (Velin-Papier) podobe najbolj odličnih slavolokov in pavilonov, ki so bili postavljeni na čast cesarskega potovanja po raznih krajih vse dežele. Kot dostavek sledi še popis nekaterih družih slavolokov; dalje mnogo ogovorov in pesem, s katerimi sta bila Nju Veličanstva na nekaterih krajih pozdravljena. Knjiga meri na visokost 51 cm., na širjavo pa 37 cm., vezana je jako elegantno v platno, in ima na osredji sprednje zunanje strani vtisnjen koloriran grb koroške dežele, nad njim pa v polokrogu napis: „Reise Ihrer k. k. Majestäten Franz Joseph und Elisabeth durch Kärnten 1856.“ Da je album v vsem res krasno delo (Prachtwerk), kaže uže njegova cena. Stal je naprej naročen 13 gold. starega denarja. Moj rajni brat, preč. gosp. Št. Mohorski dekan dr. Jer. Levičnik daroval mi je bil 1 iztis te slavnostne knjige, katero sicer skrbno shranjujem; ako bi vendar morda naš slavni deželni odbor, kaki odlični narodnjak, ali sploh kak podvzetnik misliti in vkreniti vtrpel kaj enacega, to je, na izdavanje enake slavnostne spominske knjige, rad mu jo pošljem na ogled. Se ve, da morali bi obhoditi risarji in poročevalci deželo po onih krajih, kodar bodo potovali Njih Veličanstvo cesar s svojim sijajnim spremstvom, da bi posneli ali po naravi, ali pa fotografično dotične slavnostne naprave, ter popisali vse posebnosti; bila pa bi tudi taka knjiga odličen ponos celi deželi in vsem, ki bi k njeni izdavi kaj pripomogli.

Jos. Levičnik.

Iz Ljubljane. (*Baron Andrej Winkler.*) Presvitli cesar povzdignili so na podlagi gospodu deželnemu predsedniku Andr. Winklerju pred nekoliko meseci podeljenega reda železne krone druge vrste — v baronski stan. Kakor po pravici pripoznava in živo čuti vsa dežela veliko dobroto očetovskega vladanja ljubljene gospoda deželnega predsednika, tako se pa tudi srčno veseli odlikovanja njegovega in lepega priznanja njegovih zaslug po presvitlem cesarju. — Z veseljem in zaupanjem pa tudi navdaja to visoko odlikovanje ves slovenski rod, ker odlikovanega vidi v gospodu predsedniku baronu Winklerju sina slovenskega rodu Winklerja, in odlikovanega tudi zato, ker je v duhu sedanje vlade enako pravičen Slovincem, kakor državljanom družih narodov. — Gotovo tedaj pri naznanilu te novice enako radostno kliče vse prebivalstvo kranjske dežele, in ves slovenski svet: Slava presvitlemu cesarju, mogočnemu našemu varhu! in pa: Mnoga leta nam še Bog ohrani ljubljene našega deželnega predsednika barona Andr. Winklerja!

— (*Presvitli cesar obiščejo*), kakor čujemo, tudi deželno živinsko razstavo koj prvi dan otvorjenja,

namreč dne 12. julija, znamenje, kako se naš presvitli vladar briga tudi za kmetijski stan.

— (*Deželni glavar grof Thurn*) vabi kranjsko plemstvo, naj se pri njem oglasi, da se, ako jih bode oglašeni zadostno število, dne 12. julija skupaj poklonijo presvitlemu cesarju. Ne dvomimo, da se domoljubno naše plemstvo vdeleži v popolnem številu tako sijajne in redke prilike, presvitlega cesarja zagotoviti, da je Kranjska neomahljivo zvesta počenši od prvega plemeniša do zadnjega gostača.

— (*Deželni odbor kranjski*), zdaj obstoječ iz odborikov: Detela, Dežman, Murnik, Vošnjak pod predsedstvom grofa Thurna, nastopil je z današnjim dnevom svoj imeniten in to velik posel. Z današnjim dnevom padla je tedaj zadnja trdnjava nemškutarstva v deželi, ž njo pade tudi nasprotna nam večina v deželnem šolskem svetu, in s tem pride naše šolstvo zopet v pravi tir, ako bi naši zatiralci tudi še tako sikali v skrivnih zatišjih in lažnjivih svojih listih.

— (*Nekoliko premenjen program o bivanji presvitlega cesarja na Kranjskem*) je:

V sredo, dne 11. julija popoldne: Prihod na deželno mejo v Trbovljah. — Odhod v Ljubljano ob 3³/₄ uri; prihod ob 5. uri. — Zvečer ob 8. uri: Bakljada s petjem.

V četrtek, 12. julija, v Ljubljani: Zjutraj ob 8. uri: Velika maša. — Ob 10. uri: Poklonstvo na Najvišem dvoru: deželnih poslancev, dvornih dostojanstvenikov, duhovščine, častništva, uradnikov itd. itd. — Popoldne ob 3. uri: Najviša ogledovanja. — Zvečer ob 8. uri: Predstava in petje v deželnem gledališči, razsvetljava mesta.

V petek, 13. julija, v Ljubljani: Zjutraj ob 7. uri: Pregled garnizije. — Dopoldne ob 10. uri: Občne avdijence. — Popoldne ob 1. uri: Najviša ogledovanja. — Ob 4. uri: Slavnostno streljanje in ljudska veselica.

V soboto, 14. julija, v Ljubljani: Zjutraj ob 6. uri: Najviše nadzorovanje vojaštva. — Ob 10. uri: Uložitev temeljnega kamna za „Rudolfinum“. — Po tem in pa popoldne: Najviša ogledovanja.

V nedeljo, 15. julija, Ljubljana-Idrija-Postojina-Ljubljana: Zjutraj ob 6. uri: Vožnja skozi Dolenji Logatec v Gorenjo Idrijo. Prihod zjutraj ob 9³/₄ uri: Ogled radnika. — Ob 11³/₄ uri: Skozi Logatec v Postojino. Prihod popoldne ob 3¹/₄ uri: Najviše ogledovanje. — Popoldne ob 5¹/₂ uri: Povrat v Ljubljano. Prihod zvečer ob 7¹/₄ uri.

V ponedeljek, 16. julija, Ljubljana-Kamnik-Kranj-Begunje-Bled: Zjutraj ob 7. uri: Vožnja v Kamnik. Najviše ogledovanje. — Dopoldne ob 11. uri: Nadaljevanje pota skozi Cerklje v Kranj. Prihod ob 1¹/₄ uri: Najviše ogledovanje. — Popoldne ob 1³/₄ uri: Skozi Radoljico-Lesce v Begunje. Najviše ogledovanje. — Ob 3¹/₂ uri: Na Bled. Prihod ob 5. uri. — Zvečer ob 9. uri: Veselica na jezeru.

V torek, 17. julija, na Bledu: Zjutraj ob 5¹/₂ uri: Odpotovanje na Trbiž in dalje.

— (*K predstojeci deželni razstavi*.) Odsek za razstavo razpošilja razstavljalcem sledeče pismo: „P. n. Vsi oni p. n. gospodarji v razstavo poslani živine, ki pošljejo tje mlečne krave, se prosijo, da vstopijo v za čas razstave osnovano mlekarsko zadrugo, katera bo za poduk in poskušnjo izdelavala surovo maslo in ga za skupni račun deloma prodajala v za to prevzeti poskušalnici razstave, deloma vnanim kupcem. Kar se strži po zadrugi, razdelilo se bode po sklenjeni razstavi med družbeniki po razmeri sprejetega mleka. — Tudi vabimo p. n. razstavljalce osebno vdeležiti se pri poskušnjah,

ki bodo v razstavi z raznovrstnimi pinjami, pa tudi druge gospodarje k vdeležbi spodbujevati.

V Ljubljani 24. junija 1883.

Odsek za razstavo.“

— (*Vožnina za deželno razstavo in k slavnosti*) je južna železnica prav izdatno znižala, namreč: za vožnjo sèm ter tjà od bikov, krav, telic nad 170 kil, in pitanih volov po 1.58 krajc. (nekaj nad 1¹/₂ krajc.), za teleta kot tovarno blago po 0.79 krajc. v papirnatem denarji od repa in kilometra z všteto manip. pristojbino vred. — Spremljevalci živine plačajo v 3. razredu polovico navadne vožnine.

— (*Vožnina za stroje in orodje*), namenjene v razstavo, znižana je za polovico, pa tako, da se vožnina v razstavo plača vsa, iz razstave v zalogo razstavljavčevo nazaj pa se prepelje neprodano orodje in stroji zastonj. — Znižanje za živino in spremljevalce velja počenši z dnem 10. julija in neha z dnem 18. julija, za stroje in orodje pa se prične s 25. junijem in neha s 15. avgustom.

— (*Za osebe je znižana vožnina*) na postajah od Zagorja do Trsta, Abacija — Metulje — Št. Peter, in s Kormina do Nabrežine v Ljubljano in nazaj za 50% od dne 11. do 15. julija.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Zdaj prevladuje nad vsemi družimi dogodbami zadeva rektorja Maasen-a. — Naš dunajski dopis opisuje te dogodbe bolj nadrobno; imamo pa še dostaviti, da so se škandali dijakov ponavljali, ko je bil rektor v „Avli“ pri promociji doktorandov, in to tako, da se zarad surovosti dijakov (rekte divjakov) slovesna promocija „sub auspiciis“ ni mogla vršiti v dvorani, ampak v pisarni rektorjevi. Tudi po tem pa so razsajalci dolgo čakali na rektorja. — Predavanje svoje je Maasen odpovedal, dokler ne bo poročstva za red. Pa tudi veliko število vseučilišnih profesorjev pridružilo se je demonstrantom, ki so v posebnem, hektografiranem pisanji rektorju odpisali, da se ne strinjajo z menenjem rektorjevim, vendar pa priznajo, da je smel izreči svoje osebno prepričanje.

Profesorjem pa je na to adresu odgovoril rektor Maasen s sledečim odpisom: „Visokočastiti gospodje! Nisem dvomil, da boste formelno pravico vsakovrstnega rektorja pripoznali, da svoj virilni glas v deželnem zboru sme izvrševati izključno na podlagi svojega osebnega mnenja. Ravno tako malo pa dvomim, da boste poleg te pravice ugovarjali dolžnosti rektorja, da takrat, kedar se ne dá izogniti, v gotovem vprašanju izreči se „za“ ali „zoper“, svoje mnenje izreče, ako bi bilo tudi v nasprotju z mnenjem, katerega bi bili udje vseučilišča. Tak je bil slučaj. Imel bi bil odobriti vedenje, katero odobriti nisem bil v stanu. Moral bi bil reči „da“, ko sem mogel reči le „ne“. Imel bi bil naredbo vlade zaznamovati kot nepostavno, katera je v mojih očéh postavna. Črno bi bil moral imenovati, kar je bilo za-me belo. V mojem govoru izraženo politično in narodno prepričanje, s katerim pravite, da se ne morete strinjati, sem uže imel, ko sem leta 1851. prvič prišel v Avstrijo, in ko sem l. 1855. tukaj našel svojo drugo domovino. S tem svojim prepričanjem stopil sem javno na dan leta 1867. pri posebni priliki. Od onega časa imel sem večkrat priliko, isto izreči glasno in očitno. Ono prepričanje je del mojega bistva. Jaz isto spoznam kot samo iz sebe izviračo in potrebno iztoke nravskega svetovnega reda krščanstva. Z istim stojim in padem. Ako mi je kaj v tem slučaju moglo obtežiti izpolnovanje dolžnosti moža, onemu ne nasprotovati, kar